

*Candace
Bushnell*

ÖTÖDIK
SUGÁRÚT

1.

GABO

1

Billy Litchfield naponta legalább kétszer elhaladt az Ötödik sugárút 1. előtt. Régebben volt kutyája, egy „búzaterrier”, amelyet Mrs. Houghtontól kapott, aki ezt a lágyszőrű, Wheaten terrier fajtát tenyésztette hudsoni birtokán. Búzáat napi kétszer kellett megfuttatni a Washington Square Parkban, és Billynek, aki északabbra lakott az Ötödik sugárúton, szokásává vált, hogy útjai során mindig elsétáljon az 1. számú ház előtt. Az Ötödik sugárút 1. volt az ő személyes igazodási pontja; Billy, aki fél lábbal az új évezredben, fél lábbal a kávéházak világában állt, mindig csodálattal adózott a halványszürke kőből épült, az art deco klasszikus vonalvezetését követő mesterműnek. Nem számít, hol élsz, csak az a fontos, hogy tisztességesen élj, mondogatta magának, ezzel együtt az Ötödik sugárút 1.-ben szeretett volna lakni. Erre törekedett harmincöt éven át, de eddig nem jött össze.

Egy rövid időre eltemette magában ezt a törekvést, vagy legalábbis kiejtette a pikszisből. Ez közvetlenül 9/11 után volt, amikor a város véreben lévő cinizmus és felületesség rossz megítélés alá esett, mert akkor egyszeriben snassz lett minden más vágy a világbékén kívül, és snassz lett nem becsülni azt, amink van. De hat év elteltével New Yorkot, a tüzes versenylovat nem lehetett már kipányvázva tartani, és azt várni

tőle, hogy megtagadja a természetét. Míg a város nagy része gyászolt, a bankárok titkos társasága már egy óriási üstben kotyvasztotta és kavarta a pénzt, ifjonti hévvel, számítógépes technológiákkal fűszerezve, és íme, megszületett a szemérmetlenül gazdagok új rendje. Lehet, hogy ez nem volt jó Amerikának, ám annál jobb volt Billynek. Vállalt anakronizmusként lemondva egy úgynevezett rendes állás járulékairól Billy közvetítőként működött a nagyon gazdag, sikeres emberek és a lakberendezők, műkereskedők, klubigazgatók, kulturális intézmények, apartmanházak testületi tagjai között.

Amellett, hogy szinte enciklopédikus ismeretekkel rendelkezett a műtárgyak és antikvitások terén, Billy jártas volt a menő repülőgépek és jachtok világában is, tudta, kinek mije van, hová érdemes nyaralni vagy vacsorázni menni.

Billynek mindeközben nagyon kevés saját pénze volt. Egy arisztokrata kifinomultságának birtokában Billy sznob volt, különös tekintettel a pénzre. Boldoggá tette, hogy a gazdagok és sikeresek között élhet, hogy sziporkázhat az éttermi asztalnál vagy a partikon, hogy tanácsokat adhat mások pénzének elköltésére, de meghúzott egy határt, és azon túl nem volt hajlandó bepiszkítani a kezét a gazdagság utáni hajszában.

Így, ha vágyott is arra, hogy az Ötödik sugárút 1.-ben lakjon, ez a vágy nem uralkodott el rajta annyira, hogy eladja a lelkét az ördögnek a pénzért. Megelégedett a maga kötött lakbérű apartmanjával, amelyért havi 1100 dollárt fizetett. És gyakran emlékeztette magát arra, hogy akinek nagyon gazdagok a barátai, annak tulajdonképpen nincs is szüksége pénzre.

A parkból hazafelé tartva Billyt általában megnyugtatta a reggeli levegőzés. De ezen a bizonyos júliusi reggelen lehangolt volt. A parkban időzve leült egy padra a *New York Times* aznapi számával, és megtudta, hogy előző este meghalt a szeretett Mrs. Houghton. A három nappal korábbi vihar idején kinn maradt az esőben; tíz percnél nem tovább, de ez is sok volt. A heveny tüdőgyulladás hirtelen és gyors véget vetett hosszú életének, sokakat meglepve New Yorkban. Billy egyedül abban talált vigaszt, hogy a gyászjelentést a címlapon hozták, ami arra utalt, hogy van egy vagy két olyan szerkesztő, aki még emlékszik egy kifinomultabb kor hagyományaira, amikor a művészet többet számí-

tott, mint a pénz, amikor a társadalmi értékteremtés fontosabb volt, mint a gazdagság fitogtatása.

Mrs. Houghtonra gondolva Billy azon kapta magát, hogy ott ödöng az Ötödik sugárút 1. előtt, felbámulva az impozáns homlokzatra. Ez az épület éveken át volt a minden rendű és rangú művészek – festők, írók, zeneszerzők, karmesterek, színészek és rendezők – nem hivatalos klubja; ők birtokolták azt a kreatív erőt, amely életben tartotta a várost. Maga Mrs. Houghton, aki 1947 óta lakott ebben az épületben, nem művész volt, hanem a művészek legnagyobb mecénása: szervezeteket alapított, és milliókat adományozott a kisebb-nagyobb művészeti intézményeknek. Voltak, akik szentnek nevezték.

Az elmúlt órában a paparazzók láthatóan arra jutottak, hogy Mrs. Houghton lakóhelyének fotójával pénzt lehet keresni, mert ott gyülekeztek a bejáratnál. Ahogy Billy felmérte a rosszul öltözött, kinyúlt pólót és farmert viselő kis csapatot, sebzettnek érezte magát. A legjobb emberek mind halottak, gondolta gyászosan.

De azután, elvégre New York-i volt, óhatatlanul az ingatlanra terelődött a figyelme. Mi lesz most Mrs. Houghton lakásával? Már a gyerekei is elmúltak hetvenévesek. Arra tippelt, hogy az unokák eladják, és bezsebelik a pénzt, miután az évek során eltapsolták a Houghton-vagyon nagyobbik részét, mely vagyon, megannyi patinás New York-i vagyonhoz hasonlóan, valahogy már nem tett akkora hatást, mint a hetvenes és a nyolcvanas években. A hetvenes években egymillió dollár-ból szinte bármit megvehettél, amit akartál. Manapság ennyibe kerül egy születésnap parti.

Hogy megváltozott New York, gondolta Billy.

– A pénz csak a művészet után jön, Billy – mondogatta Mrs. Houghton. – A pénz mellől hiányzik az, amit nem lehet megvenni. Az elegancia és a tehetség. Azt se felejtse el, hogy bár a pénzcsináláshoz is kell tehetség, az igazi tehetség a pénz megfelelő elköltésében mutatkozik meg. És ez az, amihez maga nagyon ért, Billy.

Vajon ki fogja arra költeni a pénzét, hogy megvegye a Houghton-lakást? Legalább húsz éve nem rendezték át, megrekedt a nyolcvanas évek talmi stílusában. De az alapok fenségesek – és Manhattan egyik legpazarabb apartmanjáról van szó, ami az eredetileg szállodának épült Ötödik sugárút 1. első tulajdonosának háromszintes magánlak-

osztálya volt. Három és fél méteres belmagasság, bálterem márványkandallóval, és a három szintet körbefogó teraszok.

Billy reménykedett, hogy nem olyanok veszik majd meg, mint Brewerék, bár valószínűbb volt, hogy igen. Az avétos belső ellenére legalább húszmillió dollárt ér, és ki engedhetne meg magának ennyit a kockázatalap-kezelőket kivéve? És ezt a fajtát számbavéve Brewerék még nem is a legrosszabbak. Connie, a feleség egykori balerina és Billy barátja. Brewerék most a városon kívül laktak, Hamptonban, egy förtelmes új házban, s Billyt is oda várják a hétvégére. Megemlíti majd Connie-nak az apartmant, és azt is, hogy egyengetheti az útját a lakóközösség vezetőjéhez, a módfelett nehéz eset Mindy Gooch-hoz. „Ezer éve” ismeri Mindyt, ami annyit tesz, hogy a nyolcvanas évek közepe óta, amikor egy estélyen bemutatták őket egymásnak. Akkor fejezte be a Smith College-t, és még Mindy Welch volt a neve. Fűtötte az önbizalom, s ő akart lenni a legnagyobb ász a könyvkiadásban. A kilencvenes évek elején összejött James Gooch-csal, aki éppen elnyert egy újságírói díjat. Mindynek ezzel kapcsolatban is ragyogó tervei voltak, már látta magukat a város legbefolyásosabb párjaként. De semmi nem úgy alakult, ahogy képzelte; a kreativitás pózában tetszelgő Mindy és James ma középosztályba tartozó, középkorú házaspár, aki nem engedheti meg magának, hogy megvásárolja a saját lakását. Billy nem először tűnődött el azon, hogyan jutottak be egyáltalán az Ötödik sugárút 1.-be. Az egyik szülő váratlan és tragikus elhalálzására tippelt.

A ház előtt megállva nem értette, mire várhatnak a fotósok. Mrs. Houghton már nem él, a kórházban halt meg. Esélytelen, hogy megjelenik itt valamelyik rokona, de arra sem számíthatnak, hogy kihozzák a holttestét egy hullaszákbán, ami néha megesik ezen a környéken, ahol sok idős ember lakik. Ám abban a pillanatban nem más lépett ki a kapun, mint Mindy Gooch. Farmert és bolyhos papucsot viselt, amit úgy hordanak, mintha cipő lenne, és három éve volt divat. Védelmeszőn takarta el egy kamasz fiú arcát, de a fotósok ügyet sem vetettek rájuk.

– Mi van itt? – kérdezte, amikor felfedezte Billyt, és megindult felé.

– Mrs. Houghton miatt lehet.

– Meghalt végül? – kérdezte Mindy.

– Ha így akarja látni – felelte Billy.
– Miért, máshogy is lehet?
– A „végül” szóra értem – mondta Billy. – Nem valami szép.
– Anya! – szólt közbe a gyerek.
– Ő itt a fiam, Sam – mutatta be Mindy.
– Szia, Sam – mondta Billy kezét fogva a sráccal. Meglepően vonzó kölyök volt, borzas szőke hajjal és sötét szemmel. – Nem tudtam, hogy gyereke van.

– Tizenhárom éves – mondta Mindy. – Elég régóta megvan.

Sam elhúzódott az anyjától.

– Kapok egy búcsúpuszt? – kérdezte Mindy.

– Nem egy évre megyek el, csak két napra – tiltakozott Sam.

– De bármi megtörténhet. Elüthet egy busz, és akkor az lesz rólam az utolsó emléked, hogy nem akartál búcsúpuszt adni az anyádnak, mielőtt elutaztál a hétvégére.

– Kérlek, anya! – mondta Sam. De beadta a derekát és arcon csókoltta Mindyt.

Mindy az úton átszaladó fiú után nézett. – Abban a korban van – mondta Billynek. – Már nincs szüksége a mamájára. Rettenetes.

Billy óvatosan bölintott. Mindy az az agresszív New York-i típus volt, aki olyan, mint a két szálból szorosra sodort kötél. Soha nem lehet tudni, mikor bomlik ki és üt el. Ugyanez a kötél, gondolta sokszor Billy, akár tornádóvá is változhat. – Értem, mire céloz – mondta, és sóhajtott.

– Igen? – ragyogott fel Mindy szeme. Gyanúsán csillog, gondolta Billy. Lehet, hogy drogozik. De a következő pillanatban a nő lehiggadt, és megismételte: – Tehát Mrs. Houghton végre meghalt.

– Igen – mondta Billy megkönnyebbülten. – Nem olvasta az újságban?

– Mintha láttam volna valamit ma reggel... – Mindy szeme összeszűkül. – Érdekes lenne megtudni, kik akarják majd megvenni a lakását.

– Azt gyanítom, hogy egy gazdag kockázatalap-kezelő lesz az.

– Utálom őket – jelentette ki Mindy. Aztán anélkül, hogy elköszönt volna, sarkon fordult, és faképnél hagyta a férfit.

Billy megcsóválta a fejét és hazaindult.

Mindy a *delibe* ment a sarkon. Amikor visszaért, a fotósok még mindig ott lebzseltek a ház előtti járdán. Mindy hirtelen haragra lobbant.

– Roberto – tolta bele a képét a portás arcába –, azt akarom, hogy szóljon a rendőrségnek. Meg kell szabadulnunk ezektől a fotósoktól.

– Igen, asszonyom – válaszolta Roberto.

– Komolyan beszélek, Roberto. Nem tűnt fel magának, hogy újabban egyre több ilyen paparazzofélét látni az utcán?

– A sok híresség miatt van – mondta Roberto. – Én nem tehetek semmit.

– Pedig valakinek tennie kellene valamit – erősködött Mindy. – Beszélni fogok erről a polgármesterrel. Ha legközelebb találkozom vele. Ha el tud bánni a dohányosokkal és a transzszírsavakkal, akkor ezekkel a naplopó fotósokkal is tehet valamit.

– Bizonyára, ha ön kéri – mondta Roberto.

– Tudja, ismerjük őt Jamesszel – közölte Mindy. – A polgármestert. Évek óta ismerjük. Már azt megelőzően is, hogy polgármester lett.

– Megpróbálhatom elhessegetni őket – mondta Roberto. – De ez egy szabad ország.

– Már nem – mondta Mindy. Elhaladt a lift előtt, és kinyitotta a földszinti lakása ajtaját.

Gooch-ék lakása az egyik legfurcsább volt az épületben. Egymásból nyíló helyiségek sorából állt, amelyek egykor személyzeti szállásokként és raktárakként szolgáltak. A dobozszerű terek idomtalan formát adtak ki, zsákutcákkal és sötét benyílókkal, híven tükrözve James és Mindy Gooch pszichózisát és a kis család lélektanát, amit egyetlen szóval lehetne jellemezni: diszfunkcionális.

Nyáron túl meleg volt az alacsony mennyezetű szobákban, télen túl hideg. A legnagyobb helyiségben, amelyet nappaliként használtak, keskeny kandalló állt. Mindy úgy gondolta, hogy ez lehetett egykor a háznagyé, aki az egész személyzetet irányította. Talán ide csalta be a fiatal szobalányokat, és elcsábította őket. De az is lehet, hogy meleg volt. És most, nyolcvan év múltán, ő és James lakik ugyanezen a helyen. Történelmi tévedésnek tűnt. Miután oly sok ideje hajszolják már az amerikai álmat, igyekeztek és törekedtek, egyetemi végzettségük van, sokat és keményen dolgoztak. Hová vezetett minden erőfeszítésük? Ide, a szolgák szállására, Manhattanben. És még azt mondják,

hogy ennek is örülniük kéne. Miközben odafent üresen áll Manhattan egyik legnagyobb apartmanja, ahová majd valami gazdag bankár-féle költözik, bizonyára egy fiatalember, akinek csak a pénz számít, és nem érdekli az ország vagy a nép java, és úgy fog élni, akár egy király. Abban a lakásban, ami igazság szerint neki és Jamesnek járna.

Egy apró szobában az apartman végén James, a férje azzal az aranyos kopasz fejével és a kopaszságára ráfésült, kócos szőke hajjal könyörtelenül kopogott a számítógép billentyűin; a könyvén dolgozik, szétszórta és végig abban a meggyőződésben, hogy bármikor beüthet a krach. Ez a kudarc élen egyensúlyozás a legerősebb érzése. Minden más érzés eltörlődött mellette, mert ez rájuk nehezedik, a tudat szélére szorítja őket, ahol töppedten meglapulnak, mint régi csomagok egy szoba sarkában. Lehetnek jó dolgok is azokban a dobozokban, hasznos dolgok, de Jamesnek soha nem volt ideje kibontani őket.

James hallja, hogy a lakás másik végében puhán becsapódik az ajtó Mindy mögött. Bár az is lehet, hogy csak a felesége jelenlétét érzékeli. Olyan régóta vannak együtt, hogy már a Mindy keltette rezgéseket is észleli a levegőben. Nem mondhatni, hogy megnyugtatóak ezek a rezgések, de mindenesetre családiasak.

Mindy most bejön, megáll előtte, aztán leül az öreg, bőrhuzatú klubfotelbe, amit végkiárusításon vettek a Plazában, amikor felszámolták a tisztes hotelt, hogy öröklakásokat alakítsanak ki benne a még gazdagabb embereknek.

– James.

– Igen – válaszolja James, épp csak felpillantva.

– Mrs. Houghton meghalt. – James üres tekintettel meredt rá. –

Tudtad?

– Ma reggel tele volt vele az internet.

– Miért nem szóltál?

– Azt hittem, tudod.

– Én vagyok a lakóbizottság vezetője, és te nem szóltál nekem – mondja Mindy. – Véletlenül összefutottam Billy Litchfielddel. Tőle tudtam meg. Igazán kínos volt.

– Nincs jobb dolgod, mint ezen aggódnod? – kérdezi James.

– De van. Most például az, hogy mi lesz a lakással. Ki fog oda költözni? Miféle emberek lesznek? Miért nem mi élünk abban a lakásban?

– Mert vagy húszmillió dollárba kerül, és történetesen most nem hever nálunk húszmillió dollár – válaszolja James.

– És ki tehet erről? – kérdezi Mindy.

– Mindy, kérlek – mondja James a fejét vakarva. – Ezt már ezer-szer megbeszéltük. És semmi baj nincs a lakásunkkal.

A tizenkettediken, egy emelettel a néhai Mrs. Houghton háromszintes apartmanja alatt, Enid Merle kint állt a teraszon, és Louise-ra gondolt. Az épület felső része a csúcsig keskenyedett, így lentebbről rá lehetett látni a felsőbb teraszokra. Megrázó, hogy alig három napja ugyanitt állt és Louise-zal társalgott, akinek az arcát beárnyékolta az elmaradhatatlan szalmakalap. Louise soha nem tűrte, hogy nap érje a bőrét, és jóformán nem mozgatta az arcizmait, mert hitt abban, hogy a grimaszolás ráncossá teszi. Legalább kétszer felvarratta az arcát, de akkor is különös, és Enid emlékezett rá, hogy a vihar napján is feltűnt neki, milyen elképesztően sima Louise bőre. Enid egészen más eset volt. Már kislányként is utálta a sok hűhót és a túlzott figyelmet, amelyet a nők a külsejüknek szenteltek. Igaz, közismert személyiséggé válva végül rászánta magát egy ráncfelvarrásra a híres dr. Bakernél, akinek a pácienseit csak Baker-lányokként emlegették a jobb társaságban. Nyolcvankét évesen Enidet hatvanöt évesnek mutatta az arca, a többi testrészén viszont fonnyadt és csúnyán májfoltos volt a bőre.

Az épület és a lakók jó ismerői tudták, hogy Enid – Mrs. Houghton után – a második legrégebbi őslakó, de az sem merült feledésbe, hogy a hatvanas-hetvenes években ő volt a ház egyik leghírhedtebb figurája. Soha nem ment férjhez. A Columbia Egyetemen szerzett pszichológusi diplomát, és 1948-ban titkárnőként kezdett dolgozni a *New York Starnál*; mivel lenyűgözték az emberi gyarlóságok és különöségek, továbbá megértő füle volt, beküzdötte magát a társasági rovatba, ahol végül saját sorozatot indított. Mivel egy texasi gyapotfarmon töltötte a gyerekkorát, valamelyest mindig kívülállónak érezte magát, és a kedvesség, az együttérzés déli értékeit megőrizve látta el a munkáját. Enidet „jószívű” pletykarovatíróként tartották számon, ami hasznosnak bizonyult: amikor a színészek vagy a politikusok a saját szem-

pontjukból akartak megvilágítani egy sztorit, akkor Enidhez fordultak. A nyolcvanas évek elején a rovatát a lapcsalád tulajdonosa más orgánumaiban is elkezdte közreadni, és Enid meggazdagodott. Immár tíz éve próbál visszavonulni, de a főnökei szerint túl értékes a neve, így azóta egy egész stáb dolgozik neki; ők gyűjtik az információt és írják a rovatot, de a különleges eseteket még mindig Enid vállalja. Louise Houghton halála is ilyen különleges eset volt.

A Mrs. Houghtonról írandó cikken gondolkozva Enidbe belehasított a veszteség érzése. Louise-nak ragyogó és teljes, irigyelt és csodált élete volt. Úgy halt meg, hogy nem szerzett ellenségeket, leszámítva talán Flossie Davist, Enid mostohaanyját. Flossie az utca túloldalán lakott, miután a hatvanas évek elején felcserélte az Ötödik sugárút 1.-ét egy új építésű felhőkarcoló kényelmi szolgáltatásaira. De Flossie örült, mindig is az volt, és Enid emlékeztette magát, hogy egész életében végigkísérte a veszteségnek ugyanez az érzése – a vágyódás valami után, ami elérhetetlen. Egyszerűen ez az emberi állapot, gondolta Enid. Mindig vannak az élet mibenlétét érintő kérdések, amelyeket nem lehet megválaszolni, de félresöpörni sem.

Enid általában nem lehangolónak, hanem inkább lelkesítőnek találta ezeket a gondolatokat. Úgy tapasztalta, hogy a legtöbb embernek soha nem sikerül felnőnie. A testük megöregszik, de ezzel nem feltétlenül jár együtt a szellemi érés. Ám Enidet ez a felismerés sem zaklatta fel különösebben. Elmúlt már az az idő, amikor még ki tudta borítani az élet igazságtalansága vagy az ember veleszületett megbízhatatlansága, ha a jó és a rossz közötti választásra került a sor. Az öregkort elérve rendkívül szerencsésnek tartotta magát. Ha van egy kis pénzed és többé-kevésbé egészséges vagy, ha olyan helyen laksz, ahol sokan vannak körülötted, és mindig történik valami érdekes, akkor nagyon is kellemes idősnek lenni. Senki nem vár tőled semmit, azon túl, hogy élsz. Hovatovább már azért is megtapsolnak, hogy reggelente fel tudsz kelni az ágyból.

Kiszúrva odalent a paparazzókat Enid rájött, hogy szólnia kéne Philipnek Mrs. Houghton elhalálozásáról. Philip nem volt korán kelő, de ez a hír elég fontos ahhoz, hogy felébressze. Bekopogott hozzá, s várt egy percet, amíg meg nem hallotta Philip álmos és bosszús hangját:

– Ki az?

– Én vagyok az – mondta Enid.

Philip ajtót nyitott. Világoskék bokszeralsóban volt.

– Bejöhettek? – kérdezte Enid. – Vagy hölgyvendéged van?

– Neked is szép jó reggelt, Nini – mondta Philip, úgy tartva az ajtót, hogy beléphessen. A Nini becenevet Philip adta Enidnek egyéves korában, amikor beszélni tanult. Philip koravén gyerek volt, és még mindig, negyvenöt évesen is az, de erről talán nem csak ő tehet, gondolta Enid. – És te is tudod, hogy már nem fogadok ifjú hölgyeket – tette hozzá. – Már nincsenek is igazi hölgyek.

– De fiatalok még igen – mondta Enid. Követte Philipet a konyhába. – Louise Houghton tegnap este meghalt. Gondoltam, jó, ha tudod.

– Szegény Louise – mondta Philip. – A vén tengerész visszatér a tengerhez. Kávét?

– Kérek – mondta Enid. – Azon tűnődöm, mi lesz a lakásával. Lehet, hogy felosztják. Megvehetnéd a tizenharmadik emeletet. Rengeteg pénzed van.

– Naná – mondta Philip.

– Ha megvennéd a tizenharmadik emeletet, megnősülhetnél. Ott lenne hely a gyerekeknek.

– Szeretlek, Nini – mondta Philip. – De nem ennyire.

Enid mosolygott. Elbűvölőnek találta Philip humorérzékét. És anynyira jóvágású – lefegyverzően csinos a maga fiús módján, amiért mindig is odavannak a nők –, hogy soha nem tudott haragudni rá. Sötét haját kissé megnövesztve, a fülcimpája alatt visszanyírva hordja, hogy spánielfülként rágöndörödjön a gallérjára, és amikor Enid ránéz, még mindig ott látja benne az aranyos ötéves fiút, aki átvárt hozzá óvoda után, a kék egyenruhában és sapkában. Már akkor is nagyon jó gyerek volt. – Mama alszik, és nem akarom felébreszteni. Megint kimerült. Nem bánod, ha elüldögélek itt veled, Nini? – kérdezte. És Enid nem bánta. Soha nem bánt semmit, ha Philipről volt szó.

– Roberto mesélte, hogy Louise egyik rokona tegnap este megpróbált bejutni a lakásba – mondta Enid –, de ő nem engedte be.

– Még csúnyára fordulhat a dolog – jegyezte meg Philip. – Az a sok antikvítás.

– Majd a Sotheby's eladja. Az lesz a vége. Egy egész korszak vége. Philip a kezébe nyomta a kávésbögrét.

– Ebben a házban mindig meghal valaki – mondta.

– Mrs. Houghton öreg volt – figyelmeztette Enid, majd gyorsan témát váltott. – Mit csinálsz ma?

– Folytatom a kutatói állásinterjúkat – mondta Philip.

Kiterő válasz, gondolta Enid, de úgy döntött, hogy nem erőlteti a dolgot. Meg tudta állapítani Philip reakciójából, hogy nem halad valami jól az írással. Ha ment neki, derűs volt, ha nem ment, elkenődött.

Enid visszament a lakásába, és megpróbált dolgozni a cikkén Mrs. Houghtonról, de kiderült, hogy Philip a szokásosnál jobban elvonta a figyelmét. Philip összetett jellem. Gyakorlatilag nem is az unokaöccse, legfeljebb másodfokon – Flossie Davis, a nagyanyja Enid mostohaanyja. Enid gyerekkorában veszítette el az anyját, és az apja egy New York-i üzleti útján ismerte meg Flossie-t a Radio City Music Hall kulisszái mögött. Flossie a Rockettes egyik táncoslánya volt, és a gyors házasságkötés után Texasba költözött Enidhez és az apjához. Fél évig bírta ott, ezért Enid apja New Yorkba települt a családdal. Enid húszéves volt, amikor Flossie megszülte Annát, Philip anyját. Anna gyönyörű volt, akárcsak Flossie, de üldözték a démonok. Végül öngyilkos lett. Erőszakos, csúnya halált választott: levetette magát az Ötödik sugárút 1. tetejéről. Philip akkor volt tizenkilenc éves.

Az ilyen dolgokról vélik azt az emberek, hogy soha nem fogják elfelejteni, de ez nem igaz, gondolta Enid. Idővel az egészséges lélek megtalálja a módját a kellemetlen részletek kitörlésének. Enid sem emlékezett már arra, mi is történt pontosan Anna halálának napján, ahogy azt sem tudta már felidézni, min ment keresztül Philip az anyja elvesztése után. Csak a vázlatpontok maradtak meg – a drogfüggőség, a letartóztatás, aztán két hét a börtönben, hónapok a rehabon –, de a részletek már elmosódtak. Philip regényben dolgozta fel az élményeit, és a *Nyári reggel* Pulitzer-díjat hozott neki. De a szépirodalom helyett a kommersznél kötött ki, beszippantotta a hollywoodi glamúr és a pénz.

A szomszédos lakásban Philip is a számítógép elé ült azzal az elhatározással, hogy befejez egy jelenetet az új forgatókönyvében, amely a *Koszorúslányok* cím alatt futott. Megírta egy párbeszéd két sorát, aztán frusztráltan kikapcsolta a gépet. Beállt a zuhany alá, és azon rágódott, nem veszítette-e el végképp az ihletet.

Tíz éve, harmincöt évesen, már mindent megkapott, amit egy ember a pályáján elérhet: Pulitzer-díjat, forgatókönyvírói Oscart, pénzt és

vitathatatlan elismerést. Aztán kezdtek feltűnedezni a hajszáltrepedések: filmek, amelyek kevésbé jól teljesítettek a mozipénztárnál; viták a fiatal döntéshozókkal; két projektben is lecserélték... Akkoriban azt mondta magának, hogy nincs jelentősége, hiszen neki ez csak üzlet. De miután ifjú éveiben dőlt hozzá a pénz, ma már csak csurrant-cseppent. Nem mertte elmondani Nininek, mert csalódást okozna neki, és rémületbe ejtené. A haját samponozva megint önigazolást keresett abban, hogy nincs miért aggódnia: az új tervvel és egy kis szerencsével újra a csúcson lehet.

Pár perccel később Philip beszállt a liftbe, és felborzolta nedves haját. Még mindig az életén töprengett, és arra riadt fel, hogy kinyílik az ajtó a nyolcadikon és megszólal egy ismerős, dallamos hang: – Philip. – A következő másodpercben Schiffer Diamond szállt be a liftbe. – Figacskám – mondta, mintha csak tegnap váltak volna el –, nem akarom elhinni, hogy még mindig ebben a tetves házban laksz.

Philip nevetett. – Enid mondta, hogy visszajössz. – És máris beletalált a régi, ugratós hangnembe. – Erre nem itt vagy?

– Mondta? – nevetett Schiffer is. – Egy egész rovatot szánt rá. Schiffer Diamond visszatér. Ettől úgy érezhetem magam, mint egy középkorú revolverhős.

– Te sosem lehetsz középkorú – mondta Philip.

– Lehetek, és vagyok is – válaszolta Schiffer. Elhallgatott és végignézett Philipen. – Nősz vagy még?

– Már hét éve nem – mondta Philip, szinte büszkén.

– Nem rekord ez nálad? – kérdezte Schiffer. – Úgy tudtam, hogy négy évnél tovább soha nem húzod facéran.

– Sokat tanultam a két válásomból – felelte Philip. – Nevezetesen azt, hogy sose nősüljek újra. Hát te? Megvan még a második férjed?

– Nem, tőle is elváltam. Vagy ő vált el tőlem. Már nem emlékszem. – A férfira villantotta azt a jellegzetes mosolyát, amitől Philip úgy érezte, hogy rajta kívül nem létezik senki a világon. Egy pillanatra még be is vette, de aztán emlékeztette magát, hogy milyen sokan részesültek még ugyanebben a mosolyban.

Kinyílt a liftajtó, és Philip elnézve a nő válla felett meglátta a bejáratnál csoportosuló paparazzókat. – Miattad vannak itt? – kérdezte már-már vádlón.

– Nem, te buta. Mrs. Houghton miatt. Én nem vagyok olyan híres – válaszolta Schiffer. Átvágva az előcsarnokon elhúzott a villogó vakuk sorfala között, és bevetette magát egy fehér kocsis hátsó ülésére.

Dehogynem, gondolta Philip. Még mindig híres vagy, sőt még híresebb. Kikerülve a fotósokat elindult az Ötödik sugárúton, aztán a Tizedik utcán átment a Hatodik sugárútra, abba a kis könyvtárba, ahol időnként dolgozni szokott. Egyszerre bosszús lett. Minek jött ez vissza? Megint szenvedést fog okozni neki, aztán lelép. Csak a jó ég tudja, mire képes az a nő. Húsz évvel ezelőtt azzal lepte meg, hogy lakást vett magának az Ötödik sugárút 1.-ben, amit megpróbált úgy beállítani, mintha mindig vele akarna maradni. Színésznő volt, és tisztára lökött. Ezek mind lököttek, és a legutóbbi eset óta, amikor lelépett és hozzáment ahhoz az átkozott grófhoz, Philip megfogadta, hogy színésznővel soha.

A könyvtár hívőseben leült egy ütött-kopott karosszékre. Elővetette a *Koszorúslányok* kéziratát, és miután elolvasta az első néhány oldalt, viszolyogva letette. Hogy jön ő, Philip Oakland Pulitzer-díjas író ehhez a szeméthez? El tudta képzelni Schiffer Diamond reakcióját: – Miért nem végzed a saját munkád, Oakland? Vagy legalább keresnél valakit, aki érdekel. – És a saját védekezését is: – Ezt szórakoztatóiparnak hívják. Nem pedig művészetnek.

– Baromság – mondaná erre a nő. – Be vagy ijedve.

Schiffer persze mindig azzal büszkélkedett, hogy ő ugyan nem fél semmitől. Mert ő ezzel a baromsággal védekezett: azt hazudta, hogy sebezhetetlen. Ez így nem tisztességes, gondolta Philip. De amikor arról volt szó, hogy mit érez iránta Schiffer, kiderült, hogy kicsit annál is különbnek tartja, mint Philip saját magát.

Újra kézbe vette a szöveget, de rájött, hogy a legkevésbé sem érdeklő. A *Koszorúslányok* pontosan az volt, amit a címe sugallt: történet arról, hogyan alakult annak a négy nőnek az élete, akik huszonkét évesen együtt voltak koszorúslányok. De mi a jó francot tud ő a huszonkét éves lányokról? Az utolsó barátnője, Sondra, távolról sem volt olyan fiatal, mint amit Enid képzelt – valójában harminchárom volt –,

és egy független filmgyártónál lépegetett fölfelé a ranglétrán. De kilenc hónap után elege lett Philipből, azt gyanítva – helyesen –, hogy belátható időn belül nem akar házasságot és gyerekeket. Ami az ő korában „szánalmas”, legalábbis Sondra és a barátnői szerint. Erről az jutott Philip eszébe, hogy a szakításuk óta, vagyis két hónapja nem feküdt le senkivel. Nem mintha olyan nagy szám lett volna a szex. Sondra végrehajtotta a kötelező gyakorlatokat, de hiányzott az inspiráció, és Philip azon kapta magát, hogy szinte unottan teszi, amit kell, és ennek kapcsán el kellett töprengenie azon, fogja-e még valaha élvezni a szexet. Ez a gondolat vezette el a Schiffer Diamonddal űzött szex emlékéhez. Na az, gondolta üres tekintettel bámulva a forgatókönyv lapjait, tényleg jó szex volt.

Manhattan csücskében a fehér kocsi átkelt a Williamsburg hídon Schiffer Diamonddal, hogy a brooklyni Steiner Studióba vigye. Schiffer szintén egy forgatókönyvet igyekezett olvasni – *A záradafő-nőknő* nulladik epizódját, a *pilotot* –, amelynek most az olvasópróbájára tartott. Kivételesen jó szerep volt: egy negyvenöt éves apáca radikálisan megváltoztatja az életét és felfedezi, milyen modern nőnek lenni. A producerek középkorúnak írták le a figurát, bár Schiffernek még nehezebbre esett elfogadni, hogy a negyvenöt év már középkor. Ezen elmosolyodott, mert eszébe jutott Philip, ahogy megpróbál úgy tenni, mintha nem lepte volna meg a találkozás a liftben. Bizonyára neki sem könnyű elfogadni, hogy a negyvenöt év már középkor.

S aztán, akárcsak Philipnek, neki is eszébe jutott a szexuális életük. Csak számára ez az emlék frusztrációt is hordozott. A szexben vannak szabályok: ha elsőre nem jó, később valószínűleg jobb lesz. Ha elsőre remek volt, onnan már csak lefelé vezet az út. A legfőbb szabály viszont az: ha tényleg jó volt a szex, életedben a legjobb; az azt jelenti, hogy annak a két embernek együtt kell maradnia. A szabályok persze zöldfülűek, hiszen zöldfülű lányok találták ki őket, hogy besorolják a férfiakat. De Philippel a szex áthágott minden szabályt. Remek volt először és remek volt mindannyiszor, de ők mégsem maradtak együtt. Ez volt az egyik legkiábrándítóbb dolog, amit az életről megtanult – igen, a férfiak szeretik a szexet. De a jó szex nem jelenti azt, hogy feleségül akarnak venni. A jó szexnek számukra nincs magasabb értelme. Csak jó szex, és annyi.

Kinézett az ablakon az East Riverre. A víznek barna színe volt, mégis csillogott, akár egy idős dáma, aki nem mond le az ékszereiről. Miért foglalkozik egyáltalán Philippel? Bolond a pasi. Ha egy férfinak nem elég a jó szex, akkor reménytelen eset.

Ezzel visszajutott az egyedüli lehetséges következtetésre: Philipnek talán nem is volt olyan különleges a szex, mint neki. Egyáltalán, mi a jó szex definíciója? Számos módja van a nemi szervek izgatásának – csók, nyalogatás, határozott, de gyengéd érintések, a pénisz marokra fogása, az ujjak bevezetése a vaginába. A nőnek meg kell nyílnia, kitárulnia, és nem idegen tárgyként, hanem az élvezet eszközeként befogadnia a péniszt. Ez a jó szex mindent eldöntő pillanata – amikor a pénisz találkozik a vaginával. Még tisztán emlékszik a Philippel való szeretkezésüknek erre az első pillanatára: a kölcsönös meglepetésre, hogy milyen jólesik, majd az élményre, hogy többé már nem számít a testük; aztán eltűnt a világ, és mintha az egész élet a molekulák súrlódásába összpontosult volna, amíg be nem következett a robbanás. A teljesség, a kör bezárulásának élményére – ez azért jelentett valamit, nem?